

foreskrevet underretning er forvoldt sagsøgte skade. Retsplejerådet foreslår (lovudkastets nr. 7), at adgangen til modregning, i det omfang den hurtige retsforfølgning henlægges til fogedretten, begrænses på samme måde.

Der kan imidlertid allerede efter den almindelige regel i retsplejelovens § 522 kun i meget begrænset omfang foretages modregning under en udlægsforretning. Dette kan således kun ske, hvis modkravet kan tvangsfuldbyrdes eller anerkendes af den, der har anmodet om udlægget, eller hvis kravets rigighed på anden måde må anses for godtgjort. Efter justitsministeriets opfattelse bør adgangen til modregning derfor ikke indsnævres yderligere i forhold til bestemmelsen i § 522 i forbindelse med henlæggelsen af den særlige veksels- og checkprocedure til fogedretten.

5. Henvisningsordning vedrørende forbrugersager

Lovforslaget indebærer en ændring af den gældende henvisningsordning for forbrugersager fra domstolene til forbrugerklagenævnet og de private klage- og ankenævne, der er godkendt af forbrugerklagenævnet. Efter de gældende bestemmelser i retsplejelovens § 361, stk. 1, og forbrugerklagenævnslovens § 8, stk. 2, skal domstolene henvise sager, der er omfattet af forbrugerklagenævnets eller et godkendt privat nævns kompetence, til vedkommende nævn, hvis forbrugeren anmoder herom.

Erfaringerne har vist, at den gældende obligatoriske henvisningsordning er for usmidig. Navnlig hvor det er åbenbart, at der ikke kan gives forbrugeren medhold i klagen, forekommer det ikke hensigtsmæssigt, at domstolene på begæring af forbrugeren skal henvise sagen til nævnsbehandling. Men den obligatoriske henvisningsordning er også mindre hensigtsmæssig, hvor det er klart, at sagen er uegnet til nævnsbehandling, f.eks. fordi den nødvendiggør en vanskelig bevisbedømmelse, eller må antages bedre at kunne oplyses ved mundtlig behandling efter retsplejelovens regler om afhøring af parter og vidner, eller forudsætter stillingtagen til komplicerede – og måske uafklarede – juridiske spørgsmål. Sådanne sager vil blive afvist fra nævnet i medfør af forbrugerklagenævnslovens § 7. Det foreslås derfor, at retten får mulighed for at nægte henvisning i disse tilfælde.

Efter aftale med industriministeriet fremsætter justitsministeriet samtidig forslag om en tilsvarende ændring af bestemmelsen i forbrugerklagenævnslovens § 8, stk. 2.

6. Den nordiske sprogkonvention

Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige indgik den 17. juni 1981 en konvention om nordiske statsborgeres ret til at anvende deres eget sprog i et andet nordisk land. Konventionen er optaget som bilag 4 til lovforslaget.

Finland, Norge og Sverige har ratificeret konventionen.

Efter konventionen forpligter de kontraherende stater sig til at virke for, at en statsborger i en kontraherende stat, hvis der er behov herfor, skal kunne anvende sit eget sprog ved henvendelse til myndigheder og andre offentlige organer i en anden kontraherende stat. I sager, der er til behandling ved domstolene og andre offentlige organer, skal myndighederne så vidt muligt sørge for, at statsborgere i en anden kontraherende stat får den fornødne tolke- og oversættelseshjælp. I straffesager skal statsborgerne altid have den nødvendige tolkehjælp.

Det følger af konventionen, at myndighederne så vidt muligt skal sørge for, at statsborgere i en anden kontraherende stat får den fornødne tolke- og oversættelseshjælp. Det betyder bl.a., at myndighederne ikke er forpligtede til at yde bistand m.v., hvis det af praktiske grunde ikke er muligt at skaffe autoriseret tolkebistand.

Som anført følger det af konventionen, at bistand kun skal ydes, hvis der er behov herfor. Behov for tolkebistand inden for den offentlige forvaltning vil i praksis næsten udelukkende kunne foreligge i forhold til finske statsborgere.

Det følger i øvrigt af konventionen, at den offentlige forvaltning kun er forpligtet, hvis det er praktisk muligt at yde bistand. På den baggrund må det antages, at den bistand, der skal ydes efter konventionen i det væsentlige vil svare til, hvad der allerede i dag følger af god forvaltningskik. Eventuelle merudgifter ved opfyldelsen af konventionen må derfor efter justitsministeriets opfattelse antages at blive af uvæsentlig betydning.

Den nærmere gennemførelse af konventionen inden for den offentlige forvaltning vil blive udformet i den vejledning til den offentlige forvaltning, som justitsministeriet vil udarbejde i forbindelse med gennemførelsen af en generel forvaltningslov.

Omkostningerne til tolkning og oversættelse i retssager, som er omfattet af konventionen, bør afholdes af det offentlige. Disse omkostninger må antages at blive af begrænset størrelse. Omkostningerne til tolk i straffesager, der er undergivet offentlig påtale, skal altid udredes af det offentlige.